A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (második tanács)

2004. október 12. *

A C-106/03. P. sz. ügyben,

a **Vedial SA** (székhelye: Ludres [Franciaország], képviselik: T. van Innis, G. Glas és F. Herbert ügyvédek, kézbesítési cím: Luxembourg)

fellebbezőnek

az Európai Bíróság alapokmányának 56. cikke alapján 2003. február 27-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

másik fél az eljárásban:

a **Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (OHIM)**, (képviselik: O. Montalto és P. Geroulakos, meghatalmazotti minőségben)

* Az eljárás nyelve: francia.

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (második tanács),

tagjai: C. W. A. Timmermans tanácselnök, C. Gulmann, R. Schintgen, F. Macken (előadó) és N. Colneric bírák,

főtanácsnok: D. Ruiz-Jarabo Colomer,
hivatalvezető: R. Grass,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

a főtanácsnok indítványának a 2004. július 15-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

Ítéletet

1 Fellebbezésében a Vedial SA (a továbbiakban: Vedial) az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága T-110/01. sz., Vedial kontra OHIM — France Distribution (HUBERT) ügyben 2002. december 12-én hozott ítéletének (EBHT 2002., II-5275. o., a továbbiakban: megtámadott ítélet) hatályon kívül helyezését kéri, amelyben az Elsőfokú Bíróság elutasította a Vedialnak a Belső Piaci Harmonizációs Hivatal (védjegyek és formatervezési minták) (a továbbiakban: OHIM) első fellebbezési tanácsának (az R 127/2000-1. sz. ügyben) 2001. március 9-én hozott azon határozatával (a továbbiakban: vitatott határozat) szemben benyújtott hatályon kívül helyezése iránti keresetét, amelyben a fellebbezési tanács elutasította a Vedial felszólalását, amelyet az a France Distribution által a „HUBERT" szó- és ábrás védjegyre benyújtott védjegybejelentésével szemben terjesztett elő.

Jogi háttér

2 A közösségi védjegyről szóló, 1993. december 20-i 40/94/EK tanácsi rendelet (HL 1994. L 11., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 146. o.) 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja, valamint (2) bekezdése a) pontjának ii. alpontja a következőképpen rendelkezik:

„(1) A korábbi védjegy jogosultjának felszólalása alapján a megjelölés nem részesülhet védjegyoltalomban, ha

[...]

b) azt azon a területen, ahol a korábbi védjegy oltalom alatt áll, a fogyasztók összetéveszthetik a korábbi védjeggyel való azonossága vagy hasonlósága, valamint az érintett áruk, illetve szolgáltatások azonossága vagy hasonlósága miatt; az összetéveszthetőség magában foglalja azt az esetet is, ha a fogyasztók a megjelölést gondolati képzettársítás (asszociáció) útján kapcsolhatják a korábbi védjegyhez.

(2) Az (1) bekezdés alkalmazásában »korábbi védjegy«:

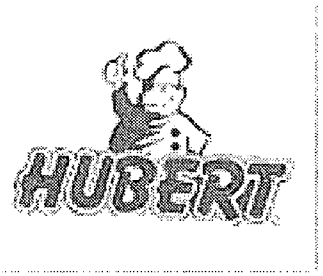
a) a következőkben felsorolt minden olyan védjegy, amelynek bejelentési napja korábbi, mint a közösségi védjegybejelentés bejelentési napja — ha ennek helye van —, figyelembe véve az igényelt elsőbbségek napját:

[...]

ii. valamely tagállamban [...] lajstromozott védjegy".

A jogvita előzményei

3 1996. április 1-jén a France Distribution védjegybejelentési kérelmet nyújtott be az OHIM-hoz egy összetett — szóból és ábrából álló — megjelölés tekintetében, amely a — stilizált, fehérrel keretezett fekete nagybetűkkel szedett — „HUBERT" megnevezést ábrázolja, amely felett egy nevető, jobb karját a magasba emelő és hüvelykujjával felfelé mutató szakács felsőtestét megjelenítő figura látható.

4 A védjegybejelentésben szereplő áruk a védjegyekkel ellátható termékek és szolgáltatások nemzetközi osztályozására vonatkozó, 1957. június 15-én kötött, felülvizsgált és módosított Nizzai Megállapodás 29., 30. és 42. osztályába tartoznak.

5 A bejelentett védjeggyel szemben 1998. január 6-án a Vedial — a 40/94 rendelet 42. cikke alapján — felszólalást terjesztett elő a védjegybejelentésben szereplő áruk egy részére vonatkozóan, nevezetesen a 29. osztályba tartozó „tej és más tejtermékek", valamint a 30. osztályba tartozó „ecet és fűszeres mártások" tekintetében.

6 A korábbi védjegy, amelynek jogosultja a Vedial, a 29. osztályba tartozó „vaj, étkezési zsírok, sajtok és mindenféle tejtermék" jelölésére vonatkozó, Franciaországban lajstromozott „SAINT-HUBERT 41" nemzeti szóvédjegy, amely két, egymástól kötőjellel elválasztott szóból, valamint a 41-es számból tevődik össze.

7 Miután az OHIM felszólalási osztálya 1999. december 1-jei határozatával elutasította a felszólalást, a Vedial — a 40/94 rendelet 59. cikke alapján — fellebbezést nyújtott be az OHIM-hoz, és védjegyének Franciaországban való közismertségének bizonyítására több dokumentumot is mellékelt.

8 A vitatott határozat ezt a fellebbezést utasította el. Az OHIM első fellebbezési tanácsa alapvetően úgy vélte, hogy bár a szóban forgó áruk között nagyfokú hasonlóság van, és a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazása céljából figyelembe vehető a Vedial által hivatkozott korábbi védjegy közismertsége, a fogyasztók tekintetében nem áll fenn az összetéveszthetőség, mert az ütköző védjegyek nem mutatnak túlságosan nagy hasonlóságot.

Az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás és a megtámadott ítélet

9 A Vedial az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2001. május 23-án érkezett kérelmével hatályon kívül helyezés iránti keresetet nyújtott be, amelyben egyetlen jogalapként az összetéveszthetőség fogalmának a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában foglalt megsértésére hivatkozott.

10 Az Elsőfokú Bíróság előtt az OHIM elismerte, hogy — ha a korábbi védjegy ténylegesen közismertnek tekinthető, akkor — azt a következtetést kellene levonni, hogy fennáll a bejelentett védjeggyel való összetévesztés veszélye. Mivel azonban a korábbi védjegy közismertségét az OHIM szerint nem lehet figyelembe venni, mert a Vedial a felszólalási osztály által megadott határidőn belül nem terjesztette elő az említett közismertséget igazoló bizonyítékot, az ügyet e ténybeli elemtől elvonatkoztatva kell vizsgálni.

11 E tekintetben az OHIM úgy vélte: ha az Elsőfokú Bíróság megállapítaná, hogy a korábbi védjegynek meghatározó összetevője a „HUBERT" keresztnév, akkor nehéz volna tagadni, hogy a szóban forgó védjegyek tekintetében fennáll az összetévesztés veszélye. Ezzel szemben ha az Elsőfokú Bíróság úgy véli, hogy a korábbi védjegy nem rendelkezik különösebb megkülönböztető képességgel, és olyan egységet képez, amelynek egyetlen összetevője sem meghatározó, akkor a védjegyek közötti különbségek elegendőek lennének az bármiféle összetéveszthetőség kizárásához. Az OHIM az Elsőfokú Bíróságra bízta e jogkérdés eldöntését.

12 A France Distribution, amely saját jogán félként vett részt a felszólalási osztály és a fellebbezési tanács előtti eljárásban, nem vett részt beavatkozóként az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban.

13 Az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 35–39. pontjában először is emlékeztetett a Bíróság által kialakított, a bejelentett védjegyeknek a korábbi védjegyekkel való összetéveszthetőségére vonatkozó ítélkezési gyakorlatra.

14 Ezt követően a megtámadott ítélet 40–59. pontjában az Elsőfokú Bíróság összehasonlította egyrészt az érintett árukat, másrészt az ütköző megjelöléseket. Megállapította, hogy a „tejtermékek" és „étkezési zsírok", amelyekre a korábbi védjegyet bejegyezték, azonosak a megtámadott védjegybejelentésben szereplő „tej és más tejtermékekkel", illetve hasonlóak az „ecet és fűszeres mártásokhoz". Ezzel

szemben viszont úgy vélte, hogy a korábbi védjegy és a bejelentett védjegy „vizuális szempontból nem hasonlóak", „hangzásbeli szempontból eltérőek", és „nem áll fenn [közöttük] fogalmi hasonlóság".

15 Az Elsőfokú Bíróság végül a megtámadott ítélet 60–66. pontjában kimondta, hogy a korábbi védjegy és a bejelentett védjegy tekintetében nem áll fenn az összetéveszthetőség. Az ítélet 63. pontjában külön kimondta, hogy „bár van azonosság és hasonlóság az ütköző védjegyek által jelölt áruk között, a megjelölések közötti vizuális, hangzásbeli és fogalmi különbségek elegendő alapot képeznek arra, hogy a célközönség észlelésénél ki lehessen zárni az összetéveszthetőséget", a 65. és 66. pontban pedig, hogy „vizuális, hangzásbeli és fogalmi szempontból jelen esetben az ütköző megjelölések semmiképpen sem minősíthetők azonosnak vagy hasonlónak", és következésképpen „a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásához szükséges alapvető feltételek valamelyike hiányzik".

16 Ezért az Elsőfokú Bíróság elutasította a vitatott határozat hatályon kívül helyezése iránti keresetet.

A fellebbezésről

17 Fellebbezésében, amelynek alátámasztása végett három jogalapra hivatkozik, a Vedial arra kéri a Bíróságot, hogy:

— helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet;

— elsődlegesen: az elsőfokon előterjesztett indítványoknak helyt adva döntsön az ügyben jogerősen, vagy másodlagosan: utalja vissza az ügyet az Elsőfokú Bíróság elé;

— az OHIM-ot kötelezze a költségek viselésére.

18 Az OHIM arra kéri a Bíróságot, hogy utasítsa el a fellebbezést, és a Vedialt kötelezze a költségek viselésére.

Az első jogalapról

A felek érvei

19 Első jogalapként a Vedial arra hivatkozik, hogy a megtámadott ítéletben az Elsőfokú Bíróság megsértette a Bíróság által a C-430/93. és 431/93. sz., Van Schijndel és Van Veen — egyesített — ügyekben 1995. december 14-én hozott ítéletben (EBHT 1995., I-4705. o.) elismert általános közösségi jogelvet, az ún. „diszpozitivitás elvét".

20 A Vedial kifejti, hogy ezen elv értelmében — főszabály szerint — kizárólag a peres felek az ügy urai, és ők határozzák meg az eljárás tárgyát. A bíró nem vethet fel olyan kérdést, amely a felek indítványaiban nem szerepel. Így tehát, ha egy adott pontot illetően nincs véleménykülönbség a felek között, vagy ha a felek kifejezetten elismerik valamely adott, releváns jogi tény fennállását, akkor a bíró nem járhat el hivatalból, kivéve, ha a kérdést illetően a felek közötti egyetértés a közrendbe ütközik.

21 Jelen esetben a Vedial és az OHIM az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás egésze során egyetértettek abban, hogy van hasonlóság — jóllehet csupán hangzásbeli hasonlóság — a korábbi és a bejelentett védjegy között, valamint abban is, hogy fennáll az összetévesztés veszélye abban az esetben, ha nem kifogásolható a fellebbezési tanács azon véleménye, miszerint a korábbi védjegy — jóllehet csupán Franciaországbeli közismertségének köszönhetően — erőteljes megkülönböztető képességgel rendelkezik. A Vedial szerint a jogvita ilyen meghatározása nem ütközik a közrendbe.

22 Az Elsőfokú Bíróság tehát megsértette a diszpozitivitás elvét azáltal, hogy a felek e kérdésben való egyetértése ellenére azt állapította meg, hogy semmiféle hasonlóság nincs az ütköző védjegyek között.

23 Az OHIM szerint az első jogalap megalapozatlan. Véleménye szerint a diszpozitivitás elve a polgári jogban alkalmazandó, míg a közösségi védjeggyel kapcsolatos jogvita elsősorban közigazgatási jellegű. Ezenkívül pedig az OHIM saját jogon nem rendelkezik *locus standi*val (kereshetőségi jog), mivel nem volt fél a fellebbezési tanács előtti eljárásban. Amikor az Elsőfokú Bíróság előtt keresetet indítanak, akkor az Elsőfokú Bíróságnak meg kell állapítania, hogy az OHIM, azaz a fellebbezési tanács, helyesen alkalmazta-e a 40/94 rendeletet, és amennyiben azt állapítja meg, hogy az OHIM megsértette a rendeletet, akkor meg kell semmisítenie a határozatot.

24 Az OHIM azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban a Vedial fenntartotta, hogy a vitatott határozat sérti az összetéveszthetőség fogalmát, és kifejezetten kérte az Elsőfokú Bíróságot, hogy vizsgálja meg az ütköző védjegyeket annak megállapítása érdekében, hogy fennáll-e az összetévesztés veszélye. Az Elsőfokú Bíróság ennélfogva helyesen járt el e fogalom megvizsgálása, valamint a 40/94 rendelet alkalmazása során. Következésképpen nem állítható, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a diszpozitivitás elvét.

25 Az OHIM még azt is fenntartja, hogy jelen esetben nem volt egyetértés közte és a Vedial között. Nézete szerint azon kívül, hogy álláspontja a fellebbezési tanács álláspontjában kifejezésre került, ahogyan azt az Elsőfokú Bíróság a megtámadott

ítéletben megállapította, a France Distribution, amely beavatkozhatott volna az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásba, semmilyen módon nem mutatta, hogy egyetértene az összetéveszthetőségnek a Vedial szerinti értelmezésével. Pedig az ipari és kereskedelmi tulajdonnal kapcsolatos jogvitákra vonatkozóan az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata a beavatkozók részére majdnem ugyanolyan jogokat állapít meg, mint a többi fél részére.

A Bíróság álláspontja

26 Még ha feltételezzük is, hogy a diszpozitivitás elve alkalmazandó az olyan eljárásokban, mint az elsőfokú eljárás, amely az OHIM egyik fellebbezési tanácsának azon határozata ellen irányult, amely a korábbi védjeggyel való összetéveszthetőséggel kapcsolatban rendelkezett egy védjegy lajstromozásával szemben benyújtott felszólalás kapcsán, az OHIM semmi esetre sem jogosult módosítani az Elsőfokú Bíróság előtt a jogvita tartalmát, amely a védjegybejelentő, illetve a felszólaló fél indítványaiból és előterjesztéseiből következik.

27 Bár az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata 133. cikkének 2. §-a alapján az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásban az OHIM az alperes, az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás arra irányul — mint azt a 40/94 rendelet következő rendelkezései és az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzata is alátámasztja —, hogy rendezze a védjegybejelentő és a korábbi védjegy jogosultja közötti vitát.

28 Először is: a 40/94 rendelet 63. cikkének (2) és (3) bekezdése alapján e kereset célja az, hogy megvizsgálják a bejelentett védjeggyel kapcsolatos vitáról döntő fellebbezési tanács határozatának jogszerűségét, illetve — adott esetben — módosítsák vagy megsemmisítsék a határozatot.

29 A vita mind a felszólalási osztály, mind a fellebbezési tanács előtt a védjegybejelentő és a felszólaló fél között folyik, anélkül, hogy az OHIM félként részt venne benne.

30 Fontos megjegyezni, hogy a 40/94 rendelet 42. cikke (1) bekezdése a) pontjának értelmében a védjegy lajstromozásával szemben kizárólag a korábbi védjegyek jogosultjai terjeszthetnek elő felszólalást, a rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontjában szereplő viszonylagos elutasítási okok alapján. Ezen ok alapján tehát az OHIM nem jogosult felszólalni a védjegy lajstromozása ellen.

31 Másodszor: az OHIM-ot az a jog sem illeti meg, hogy a fellebbezési tanács valamely felszólalással kapcsolatos határozata ellen keresetet indítson az Elsőfokú Bíróság előtt. A 40/94 rendelet 63. cikkének (4) bekezdése értelmében ugyanis ilyen kereset indítására „a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő felek bármelyike jogosult, akit a határozat hátrányosan érint".

32 Végül: az OHIM alperesi minősége hatását tekintve korlátozott, ezzel ellentétben a fellebbezési tanács előtti eljárás — nem felperes — felei az Elsőfokú Bíróság eljárási szabályzatának 134. cikke 1. §-a értelmében beavatkozhatnak az Elsőfokú Bíróság előtti eljárásba, és — mint beavatkozók — széleskörű jogokkal rendelkeznek, ami az igazi felperesekéhez hasonlóvá teszi őket.

33 Az eljárási szabályzat 134. cikke 2. §-a szerint tehát „a [...] beavatkozóknak ugyanolyan eljárási jogaik vannak, mint a feleknek".

34 Ezenkívül — az eljárási szabályzat 116. cikke 4. §-ának a) pontjában foglalt beavatkozással kapcsolatos szabállyal ellentétben — a 134. cikk 3. §-a úgy rendelkezik, hogy „a [...] beavatkozó [...] válaszbeadványában kérheti a fellebbezési tanács határozatának hatályon kívül helyezését vagy megváltoztatását a keresetlevélben nem szereplő kérdésekben". Ez utóbbi rendelkezésből *a contrario* következik, hogy az OHIM nem jogosult ilyen indítványok megtételére.

35 Az eljárási szabályzat 134. cikkének 4. §-ából egyértelműen kitűnik, hogy a 122. cikktől eltérően — még ha az OHIM nem válaszol is a keresetlevélre az előírt alakiságok és határidő betartásával — a mulasztási eljárás nem alkalmazható, amennyiben a fellebbezési tanács előtti eljárásban részt vevő valamelyik — nem felperes — fél az Elsőfokú Bíróság előtt beavatkozóként szerepel.

36 Ezért az OHIM nem jogosult az Elsőfokú Bíróság előtti jogvita tartalmának megváltoztatására oly módon, hogy esetleg részben csatlakozik a felperes által előterjesztett elemzéshez, vagy egyetért a felperes fellebbezésével. Mindes ettól eltérő megállapitás sértené a fellebbezési tanács előtti eljárásban sikeres fél azon jogos feltevését, miszerint az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás célja az, hogy — a 40/94 rendelet 63. cikkének (2) bekezdésének megfelelően — megvizsgálja a fellebbezési tanács határozatának jogszerűségét.

37 Ebben az esetben a hasonlóságot vagy akár az ütköző védjegyek egymással való összetéveszthetőségét illetően az Elsőfokú Bíróságot nem kötötte, a Vedial és az OHIM közötti egyetértés. Ezért az Elsőfokú Bíróság helyesen járt el, amikor a megtámadott ítéletben azt vizsgálta, hogy a vitatott határozat sértette-e az összetéveszthetőség fogalmát, ahogyan azt keresetében a Vedial állította, és amikor alkalmazta a 40/94 rendeletet.

38 Következésképpen a fellebbezés első jogalapját el kell utasítani.

A második jogalapról

A felek érvei

39 Második jogalapként a Vedial azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a védelemhez való jogokat azáltal, hogy a jogvitának a felek által egyeztetett meghatározását illetően nem az ő jogos feltevésének megfelelően járt el. Az OHIM-nak az Elsőfokú Bírósághoz beadott válaszában foglalt álláspontjára tekintettel a Vedial elállt a viszonválasz adásának jogától, és észrevételeit az OHIM álláspontja által meghatározott keretekre korlátozta.

40 A Vedial szerint, még ha az Elsőfokú Bíróság nem is volt kötve a diszpozitivitás elvéhez, elrendelhette volna a kérdést újratárgyalását, és tájékoztathatta volna a feleket arról, hogy az ütköző védjegyek hangzásbeli hasonlóságát illetően nem ért velük egyet.

41 Az OHIM szerint a második jogalap azt vélelmezi, hogy a Bíróság megsértette a diszpozitivitás elvét, ami véleménye szerint nem igaz. Hozzáteszi továbbá, hogy a Vedial mind kereseti kérelmében, mind a tárgyaláson részletesen kifejtette nézeteit, és részletesen értelmezte a szabályozó rendelkezéseket és a vonatkozó ítélkezési gyakorlatot.

A Bíróság álláspontja

42 Ami a második jogalapot illeti, még ha vélelmezzük is, hogy a Vedial és az OHIM egyetértettek abban, hogy van némi hasonlóság az ütköző védjegyek között, illetve fennáll az összetévesztés veszélye, emlékeztetni kell arra egyrészt, hogy — mint az az

első jogalap elemzéséből kiderül — az Elsőfokú Bíróság nem volt kötve ehhez az álláspontho, hanem az volt a feladata, hogy megvizsgálja, hogy a fellebbezési tanács annak megállapításával, hogy nincs hasonlóság a két védjegy között, megsértette-e a 40/94 rendeletet a vitatott határozatban. Másrészt az Elsőfokú Bíróság nem a jogvitán kívüli tényekre és érvekre alapozta határozatát.

43 Az Elsőfokú Bíróság ennélfogva nem sértette a Vedial jogos feltevését, és nem volt köteles újratárgyalni a kérdést annak érdekében, hogy tudassa: nem ért egyet a korábbi védjegy és a bejelentett védjegy közötti hangzásbeli hasonlósággal.

44 Következésképpen a fellebbezés második jogalapját el kell utasítani.

A harmadik jogalapról

A felek érvei

45 A — másodlagosan előterjesztett — harmadik jogalapjával a Vedial arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az összetéveszthetőségnek a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdése b) pontjának értelmében vett fogalmát.

46 E jogalap első részében a Vedial azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megtámadott ítélet 62. pontjában tévedett annak megállapításakor, hogy nem áll fenn az összetévesztés veszélye a korábbi védjegy és a bejelentett védjegy között, annak

ellenőrzése nélkül — amelyre köteles lett volna — hogy fennáll-e annak a veszélye, hogy a vásárlóközönség azt hihesse, hogy a kérdéses áruk vagy szolgáltatások csak olyan vállalkozásoktól származhatnak-e, amelyek gazdaságilag kapcsolódnak egymáshoz.

47 A jogalap második részében a Vedial azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság tévedett, amikor a megtámadott ítélet 63. pontjában megállapította, hogy a korábbi és a bejelentett védjegy közötti vizuális, hangzásbeli és fogalmi különbségek elegendő alapot képeznek az összetéveszthetőség kizárására. A Vedial szerint nem az a kérdés, hogy vannak-e különbségek az ütköző védjegyek között, hanem az, hogy a védjegyek azonosak vagy hasonlóak-e, valamint hogy — a kérdéses áruk és szolgáltatások azonosságát, illetve hasonlóságát is figyelembe véve — e hasonlóságok olyan mértékűek-e, amelyek alapján fennáll az összetévesztés veszélye.

48 A jogalap harmadik részében a Vedial azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság nem alkalmazta helyesen a kölcsönös függés elvét. Hibázott, amikor elmulasztotta megállapítani, hogy a korábbi és a bejelentett védjegy közötti enyhe hasonlóságot kiegyensúlyozza az áruk közötti nagyfokú hasonlóság és a korábbi védjegy erőteljes megkülönböztető képessége.

49 A harmadik jogalap utolsó részében a Vedial arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság tévedett, amikor a megtámadott ítélet 62. pontjában az érintettek körét a „célközönségre" — azaz kizárólag a védjeggyel jelölt áru potenciális fogyasztóira — korlátozta. A Vedial szerint az összetéveszthetőség értékelésénél az összes olyan személyt érintettnek kell tekinteni, aki találkozhat a védjeggyel.

50 Az OHIM szerint a harmadik jogalapot — mivel annak mindegyik része megalapozatlan — el kell utasítani.

A Bíróság álláspontja

51 A 40/94 rendelet 8. cikkének (1) bekezdése b) pontjának alkalmazásában az összetéveszthetőség előfeltétele, hogy mind a bejelentett, mind a korábbi védjegy azonos vagy hasonló legyen, és a védjegybejelentésben szereplő áruk vagy szolgáltatások azonosak vagy hasonlóak legyenek a korábbi védjegy áruihoz vagy szolgáltatásaihoz. E feltételeknek együttesen kell teljesülniük (lásd e tekintetben a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK első tanácsi irányelv (HL 1989. L 40., 1. o., magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 1. kötet, 92. oldal) 4. cikke (1) bekezdése b) pontjának azonos rendelkezéseit, valamint a C-39/97. sz. Canon-ügyben 1998. szeptember 29-én hozott ítélet (EBHT 1998., I-5507. o.) 22. pontját).

52 A Vedial állításával ellentétben az Elsőfokú Bíróság az összetévesztés veszélye elvetésekor nem csupán a korábbi és a bejelentett védjegy közötti vizuális, hangzásbeli és fogalmi különbségekre hivatkozott.

53 Miután a megtámadott ítélet 48–59. pontjában vizuális, hangzásbeli és fogalmi szempontból összehasonlította a két védjegyet, az Elsőfokú Bíróság — az ítélet 65. pontjában — arra a következtetésre jutott, hogy a 40/94 rendelet 8. cikke (1) bekezdésének b) pontja értelmében a védjegyek semmiképpen nem tekinthetők azonosnak vagy hasonlónak.

54 Annak megállapítását követően, hogy a korábbi és a bejelentett védjegy között nincs hasonlóság, az Elsőfokú Bíróság helyesen vonta le azt a következtetést, hogy — a korábbi védjegy hírnevétől, illetve az érintett áruk vagy szolgáltatások azonosságától vagy hasonlóságától függetlenül — nem áll fenn az összetévesztés veszélye.

55 A fellebbezés harmadik jogalapja tehát mindegyik részében megalapozatlan, és el kell utasítani.

56 Következésképpen a fellebbezés egészét el kell utasítani.

A költségekről

57 Az eljárási szabályzat 69. cikkének 2. §-a szerint, amely ugyanezen szabályzat 118. cikke értelmében a fellebbezési eljárásra is alkalmazandó, a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. Mivel a fellebbezési eljárásban a Vedial pervesztes lett, az OHIM kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (második tanács) a következőképpen határozott:

1) A fellebbezést elutasítja.

2) A Vedial SA-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások